

New York Timesi bestsellerite autor

NORA ROBERTS

KÖITVAD ELUD,
SAATUSLIKUD ARMULOOD...

RISKIMINE

MacGregorid: SERENA

Nora Roberts
Playing the Odds
2017

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.
Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Saar
Korrektor Inna Viires

Copyright © 1985 by Nora Roberts
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B10334617
ISBN 978-9949-87-005-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Jasonile – mǎngurile.

Esimene peatükk

Merereisi alustavate turistide saabumist iseloomustas alati päris palju segadust, rohkem lärmi ja paanikapuudutust. Mõned olid juba lennust Miamisse veidi väsinud, teisi tõukas tagant ootusärevuse adrenaliin. Sadamas ootas tohutu valge ookeanilainer Celebration – nende pilet löbustusse, lõõgastumisse, romantikasse. Kui nad tulevad üle maabumissilla, ei ole nad enam raamatupidajad, abidirektorid või õpetajad, vaid hellitatud reisijad, kes on veendunud, et neid toidetakse, hoitakse ja löbustatakse järgmised kümme päeva. Brošüürid garanteerisid selle.

Serena jälgis vaatlusteki reelingu juures seda inimvoolu. Sellelt kauguselt võis ta nautida värvi ja lärmi, mis ei kaotanud tema jaoks kunagi oma kütkestavust, ilma et ta satuks tuhande viiesaja inimese paratamatusse puntrasse, kes kõik püüavad samal ajal samasse kohta jõuda. Kokad, baarimehed, kajutite stjuuardid olid juba alustanud tööorgiat, mis kestab samahästi kui katkematult järgmised kümme päeva. Kuid Serenal oli aega. Ta nautis seda.

Need olid tema jõudehetked, enne kui laev sadamast välja tüüris. Ta mäletas oma esimest kogemust kruisilaevaga. Ta oli olnud kaheksa-aastane, finantsvõluri Daniel MacGregori ja dr Anna Whitefield MacGregori kolmest lapsest noorim. Neil olid olnud esimese klassi kajutid, kus stjuuard oli serveerinud talle kuumi kukleid ja mahla voodisse. Serena oli seda nautinud samamoodi, nagu ta nautis nüüd oma tillukest kajutit meeskonna poolel. Need mõlemad olid seiklus.

Serena mäletas ka päeva, kui ta oli vanematele rääkinud oma plaanist taotleda tööd Celebrationil. Isa oli hurjutanud, et tütar heidab oma hariduse kõrvale. Mida rohkem ta vastu oli seisnud, seda rõhutatumaks oli muutunud tema pehme šoti murrak. Naine, kes oli lõpetanud õrnas kahekümneaastases eas Smithi ning läinud seejärel välja teenima kraade inglise keeles, ajaloo ja sotsioloogias, ei pidanud küürima laevatekke. Ja isegi kui Serena oli teda rahustanud, et see polnudki tema kavatsus, oli ema naernud ja öelnud Danielele, et ta jätkaks lapse rahule. Kuna kuue jala kolme tolli pikkune ja kahekümne naela raskune Daniel MacGregor oli abitu oma naiste vastu, nagu ta neid nimetas, tegi ta just nii, nagu kästüd.

Seega oli Serena saanud oma töökoha ja põgenenud sellest, mis oli muutunud lõpututeks õpinguaastateks. Ta oli vahanud oma kolmetoalise sviidi perekonna villas Hyannis Portis pisikese nariga ruumi vastu ujuvas hotellis. Keegi tema kaastöötajatest ei hoolinud, mis oli ta IQ või kui palju kraade ta oli saavutanud. Nad ei teadnud, et tema isa oleks võinud selle kruisilaeva kogu kupatusega ära osta, kui tal tuju oleks tulnud, või et tema ema oli autoriteet rindkerekirurgia alal. Nad ei teadnud, et tema vanim vend oli senaator ja noorim

prokurör. Kui nad teda vaatasid, nägid nad Serenat. See oli kõik, mida ta soovis.

Tõstnud pea, laskis ta tuulel oma juukseid sasida. Need tantsisklesid briisis, blond mass rikkaliku kullavarjundiga, mida võib leida vanadel maalidel. Tal olid kõrged põsesarnad ja terav kangekaelne lõug. Tema nahk keeldus päevitumast, jäädes õrnaks virsikuroosaks kontrastina silmade kannikesesinale. Isa nimetas neid violetseteks, vähesed romantikud olid nimetanud neid kannikesesinisteks. Serena jäi kangekaelselt siniste juurde ja jättis asja sinnapaika. Mehi tõmbas tema silmade poole nende ainulaadsus, Serena poole aga tema elegantne seksuaalsus, mida temast hõngus, ilma et ta oleks sellele mõelnud. Kuid ta polnud väga huvitatud.

Intellektuaalselt, mõtles Serena, oli mees narr, kui ta armus iiriste varjundisse. See oli lõppude lõpuks geneetika küsimus, millel oli tema isiksusega vähe tegemist. Ta oli kakskümmend kuus aastat kuulanud kiidulaulu oma silmadele mingi irdunud huviga. Tema isa raamatukogus oli miniatuur isa vaaremast, veel ühest Serenast. Kui keegi oleks küsinud, oleks Serena võinud selgitada geneetilist protsessi, mis andis tulemuseks selle sarnasuse kuni luustruktuuri ja silmade värvi – ja oletatava temperamendini välja. Kuid mehed, keda ta kohtas, polnud teaduslikust selgitusest üldiselt huvitatud ja üldiselt polnud Serena ka nendest huvitatud.

All oli maabumissillast üles voolav rahvahulk hõrenemas. Varsti hakkab päikeseteki mängima kalüpsobänd, et pakkuda reisijatele meelelahutust, kuni laev valmistub välja tüürima. Serena oleks nautinud tekile jäämist, kuulates plekist rütmilist muusikat ja naeru. Seal oli puhvet, täis rohkem toitu, kui tublisti üle tuhande inimese arvatavasti ära jõudis

süüa, eksootilisi jooke ja vaimustust. Varsti on reelingud tuubil inimestest, kes kõik tahavad heita viimast pilku kaldale, enne kui jääb üksnes avameri.

Nukralt jälgis ta viimaseid reisijaid pardale tulemas. See oli hooaja viimane kruis. Kui nad Miamisse tagasi jõuavad, läheb Celebration kaheks kuuks kuivdokki. Kui see jälle sõitma hakkab, ei ole Serena enam selle pardal. Ta oli juba otsustanud, et on aeg edasi liikuda. Kui ta oli selle töökoha laeval võtnud, oli ta otsinud ühtainsat asja – vabadust aastatepikkusest õpingust, perekonna ootusest, omaenda rahutusest. Ta teadis, et oli sellel omaette oleku aastal midagi saavutanud. Leidnud sõltumatuse, mille eest ta alati oli võidelnud, ja põgenenud nišist, mille poole nii paljud tema kolledžisõbrad olid otsustavalt suundunud: hea abielu.

Ja ometi, kuigi ta oli leidnud vabaduse ja sõltumatuse, polnud ta leidnud kõige tähtsamat komponenti: eesmärki. Mida tahtis Serena MacGregor oma ülejäänud eluga teha? Teda ei huvitanud poliitiline karjäär, mille olid valinud ta mõlemad vennad. Ta ei tahtnud õpetada või loenguid lugeda. Ta tahtis põnevust ja väljakutseid ega tahtnud neid enam klassiruumist otsida. Need kõik olid negatiivsed vastused, aga ta teadis, et mis tahes see ka on, millega ta täidab oma ülejäänud elu, ei ole seda võimalik leida, huljudes lõputult Bahamas.

Aeg laevalt maha minna, Rena, ütles ta endale ootamatu naeratusena. Järgmine seiklus on alati otse ümber nurga. Teadmatus, mis see võib olla, tegi otsimise üksnes huvitavamaks.

Esimene pikk vali sarvehuile oli tema signaal. Tõmbunud reelingust tagasi, läks ta oma kajutisse riideid vahetama.

Poole tunni pärast astus ta laeva kasiinosse, rõivastatud mõõdukamaks tehtud smokingusse, mis oli tema vormiriiet-

tus. Ta oli oma juuksed tõmmanud kuklanapale lõtva sõlme, nii et need üle näo ei langeks. Varsti on ta käed liiga hõivatud, et sellega tegelda.

Kroonlühtrid olid süüdatud, valades valgust punasele ja kuldsele *art deco* vaibale. Kõrged kumerad aknad võimaldasid vaadet klaasist ümbritsetud jalutustekile ja sinirohelinele mereribale. Ülejäänud seinad olid ääristatud mänguautomaatide kui vaikivate sõduritega, kes ootasid rünnakut. Kohendades kikilipsu, mida Serena ei paistnud kunagi päris õigeks saavat, läks ta läbi ruumi oma ülemuse juurde. Nagu iga meremehe puhul, jäi laeva õõtsumine tema jalge all märkamatuks.

„Serena MacGregor teatab tööpostile asumisest, söör,” ütles ta selgelt.

Keeranud ringi, märkmekaust ühes käes, vaatas mees ta ülalt alla üle. Kergekaalupoksija kehaehitusega Dale Zimmermani pikkus jäi veidi alla kuue jala. Tal oli sile kena nägu, mida ta pühendunult päevitas, võitvad kortsukesed hellesiniste silmade nurkades ja päikeses pleekinud mässuliselt lokkis juuksed. Tal oli maine, mida ta usinalt soodustas, kui võrratul armastajal. Pärast Serena põgusat uurimist ilmus ta näole naeratus.

„Rena, kas sa tõesti ei saa kunagi seda asja õigeks?” Pistnud kausta kaenla alla, seadis Dale tema kikilipsu õigeks.

„Mulle meeldib anda sulle midagi teha.”

„Tead, kullake, kui sa mõtled tõsiselt pärast seda reisi töölt lahkuda, siis tuleb sellest sinu viimane võimalus paradiisiks.” Sikutanud Serena lipsu, tõstis mees silmad ja vaatas naerata des tema omadesse.

Serena kergitas kulmu. See, mis oli aasta tagasi alanud tulise tagaajamisega Dale'i poolt, oli alanenud hea-

tujuliseks naljatamiseks Serena keeldumise üle temaga voodisse minna. Neist olid saanud rohkem mehe kui Serena üllatuseks sõbrad. „Ma hakkam kahetsema sellest ilmajäämist,” ütles Serena talle ohtes. „Kas see väike punapea Lõuna-Dakotast läks koju õnnelikuna?” küsis ta süütu naeratusega.

Dale'i silmad kitsenesid. „On keegi sulle kunagi öelnud, et sa näed liiga palju?”

„Pidevalt. Milline on minu laud?”

„Sa oled number kahe peal.” Võtnud sigareti välja, läitis Dale selle, kui Serena minema kõndis. Kui keegi oleks talle aasta tagasi öelnud, et Serena MacGregori taoline stiilne naine ei hoia teda üksnes eemal, vaid paneb ta end ka vennalikuna tundma, oleks ta ütlejale soovitanud head psühhiaatrit. Õlakehitusega pöördus ta oma märkmekausta juurde tagasi. Ta hakkab Serena kaotamist kahetsema, mõtiskles Dale, ja mitte ainult oma isiklike tunnete pärast. Serena oli parim *blackjack*'i diiler, kes tal oli.

Kasiinos oli laiali paigutatud kaheksa kaardimängulauda. Serena ja teised seitse diilerit roteerivad ühest kohast teise kogu ülejäänud õhtupooliku ja õhtu üksnes lühikese hajutatud õhtusöögipausiga. Juhul kui mängimine oli kerge, jääb kasiino avatuks kuni kella kaheni. Kui see oli hoogne, võisid mõned lauad avatuks jääda kuni kolmeni. Esimene reegel oli anda reisijatele seda, mida nad tahtsid.

Teised smokingutesse rõivastatud mehed ja naised läksid oma laudadesse. Peale Serena seisis laua number kaks juures noor itaallane, kes oli äsja edutatud krupjeeks. Serena saatis talle naeratuse, mäletades, et Dale oli palunud tal mehel silma peal hoida.